

مرزها را از بین ببرید و موانع را بردارید

کنفرانس عدالت برای افراد دارای معلولیت و مهاجرت - لندن، جون ۲۰۲۵

کنفرانس DAMN Borders یعنی (مرزها را از بین ببرید) افراد معلول، مهاجر و هم پیمانان شان را گرد هم آورد تا در جنبش‌های شان درک متقابل، همبستگی و مقاومت ایجاد کنند. و با ما اکثرا به‌عنوان گروه‌های جداگانه برخورد صورت می‌گیرد، اما بین سیاست‌های مهاجرتی دولت‌ها و سیاست‌های مربوط به معلولیت شباهت‌های زیادی وجود دارد. بسیاری از ما هم معلول هستیم و هم مهاجرت می‌کنیم و مشکلات و محدودیت‌هایی که با آن رو به رو می‌شویم، بسیار مشابه هم هستند. مرزهایی که مهاجران را بیرون نگه می‌دارند و سرکوب می‌کنند و موانع داخلی که افراد معلول را به حاشیه می‌راند به طور عمیقی به هم پیوسته‌اند. افراد معلول به عنوان کسانی که از نظر اقتصادی غیر فعال هستند قربانی و مقصر شمرده می‌شوند، در حالیکه پناهجویان از حقوق و حمایت‌های اولیه و کرامت انسانی محروم‌اند و بسیاری از مهاجران به عنوان کارگرانی مصرفی و دور ریختنی رفتار می‌شود. ما این جدایی‌ها را نمی‌پذیریم. این کنفرانس فرصتی بود تا تجربیاتمان را به اشتراک بگذاریم، از مبارزات هم درس بگیریم و کمپین‌های مشترک و قوی‌تری بسازیم.

گزارش از کنفرانس

در شروع، به‌طور کوتاه درباری مهم‌ترین مشکلات و امیدهایی که داریم صحبت کردیم. این گفتگو با همکاری کسانی بود که در فضاهای مختلف مثل جنبش افراد دارای معلولیت، بخش مهاجرت، یا افراد دارای معلولیت که در وضعیت پناهجویی یا مهاجرتی دیگری هستند فعالیت می‌کنند.

افراد افکارشان را روی جعبه‌ها در دیوارها چسپاندن تا موانع را نشان دهند. ولی آسمان آبی بالای آن امیدها را نشان می‌دهد از این طریق شباهت‌ها و تفاوت‌های تجربه‌هایمان را دیدیم.

سیاست‌ها و مقاومت

ما از دو سیاست متفاوت استفاده کردیم تا نشان دهیم که سیاست‌های مهاجرتی و معلولیت چگونه در دولت‌های مختلف با احزاب سیاسی متفاوت به طور همزمان و مشابه توسعه یافته‌اند. هر دو نوع سیاست، مردم را به دو دسته شایسته و ناشایسته تقسیم می‌کنند. این سیاست‌ها اغلب ابتدا روی یک گروه آزمایش می‌شوند و بعد در بخش دیگر گسترش می‌یابند.

به طور مثال:

۱. حرف‌های که درباره قتل‌های دلسوزانه افرادی که با بیماری‌های لاعلاج در آلمان در سال ۱۹۳۰ زده می‌شد هیچ تفاوتی با قوانین مرگ اختیاری امروزی ندارد.

۲. سیاست عدم دسترسی به بودجه‌های عمومی (No Recourse to Public Funds) در سال ۱۹۸۰ برای برخی گروه‌های مهاجر معرفی شد و کم‌کم گسترش یافت. این شبیه به تحریم‌ها و محدودیت‌هایی است که امروز بیشتر بر مردم عادی وقتی از دولت کمک می‌خواهند، اعمال می‌شود.

۳. قانون پناهندگی و مهاجرت سال ۱۹۹۹ باعث شد پناهجویان نتوانند:

- از حمایت‌های دولتی استفاده کنند.
- محل زندگی‌شان را خودشان انتخاب کنند.
- هیچ کمک مالی برای هزینه‌های مرتبط با معلولیت دریافت کنند.

این‌ها شباهت زیادی با اصلاحات رفاهی جدید، از جمله اصلاحات دولت کنونی، دارند.

مقاومت

مقاومت‌ها همیشه وجود داشته است. برخی از درس‌ها از هر دو جنبش که ممکن است با همدیگر مرتبط باشد.

مدل اجتماعی معلولیت

مدل اجتماعی معلولیت برای دهه ها محور اصلی جنبش افراد معلول بوده است. بعضی نکات اصلی آن عبارت اند از:

- وقتی مردم از دسترسی به خدمات و حمایت ها محروم می شوند، این موضوع باعث معلول شدن آن ها می شود.

- جامعه باید تغییر کند تا نیازهای همه را تأمین کند.

- ارزش انسانی ما وابسته به میزان مشارکت اقتصادی مان نیست.

این مدل اجتماعی در سال های اخیر مصادره شده و فقط به معنی رفع چند مانع دسترسی و حضور افراد معلول در روند عادی کسب و کارها محدود شده است. دلیل مصادره شدن آن این است که این مدل ابزار قدرتمندی برای متحد کردن مردم و تمرکز بر دلایل بی عدالتی است.

این مدل را میتوان به سیستم پناهندگی هم تعمیم داد:

- سیستم پناهندگی عمده طوری طراحی شده که دسترسی مردم به خدمات و حمایت ها را محدود کند. این سیستم عمده افراد را معلول می کند.

وقتی حق ما برای استفاده از خدمات فقط وابسته به نیازهایمان باشد، همیشه بعضی ها ناشایسته معرفی می شوند و زندگی شان بی ارزش جلوه داده می شود.

چند نکته مهم درباره پناهندگی و مهاجرت که شاید خیلی ها ندانند:

- هیچ مسیر امنی برای درخواست پناهندگی وجود ندارد.

- اثبات شرایط برای گرفتن پناهندگی بار سنگینی بر دوش افراد است.

- افراد با پرونده های باز پناهندگی اگر در هتل اسکان داده شوند، فقط هفته ای ۹ پوند دریافت می کنند و اگر در خانه باشند ۴۰ پوند.

- دسترسی محدود به خدمات درمانی و آموزشی دارند و کارکردن برایشان غیرقانونی است.

• سطح بالای بیماری، به ویژه مشکلات روانی، در بین آن‌ها عادی شمرده می‌شود چون شرایط زندگی بسیار سخت است.

وقتی کسی وضعیت پناهندگی‌اش پذیرفته می‌شود، فقط ۸ هفته فرصت دارد تا مسکن، حمایت و موارد دیگر را آماده کند. هم در داخل و هم خارج از مراکز بازداشت. اعتراضاتی برای جلوگیری از بازداشت پناهجویان برگزار شده است گاهی افراد معلول بازداشت نمی‌شوند چون این مراکز قابل دسترس نیستند. این موضوع نقص درخواست‌های ساده‌ای مثل در برگرفتن افراد معلول را نشان می‌دهد. اگر یک سیاست ناعادلانه باشد، با اضافه کردن افراد معلول به آن، عادلانه نمی‌شود.

کارگاه‌ها

در این کنفرانس، شرکت‌کنندگان به گروه‌های مختلف (کارگاه‌ها) تقسیم شدند تا از تجربیات و مبارزات گوناگون همدیگر یاد بگیرند و بفهمند چطور می‌توانند برای ساختن مقاومت قویتر از همدیگر حمایت کنند.

مقاومت در برابر پیامد نهایی مرزها

این نشست با مدیریت فاضله هادی (از سازمان حقوق افراد دارای معلولیت بریتانیا) برگزار شد و چاینا میلز (از گروه عدالت درمانی) و سوفیا صدیقی هم در آن حضور داشتند.

سخنرانان:

این کارگاه با حضور نمایندگان از انستیتوتی روابط نژادی (Institute of Race Relations) و ماریا هاگن (از دانشگاه آمستردام) برگزار شد.

در این کارگاه درباره طراحی سیستم‌های تأمین اجتماعی و مهاجرت از آسیب‌های که به مردم وارد می‌کند و حتی باعث مرگ می‌شود، صحبت شد. شرکت‌کنندگان درباره راه‌های ساختن مقاومت قابل تصور و قابل طراحی این سیستم‌ها بحث کردند.

چاینا درباره کارش با جان پرینگ توضیح داد. که روی مرگ‌های ناشی از سیستم رفاه تحقیق کرده‌اند؛ اینکه این سیستم عمداً باعث آسیب می‌شود، نه به خاطر اشتباه سیستم بلکه طراحی شده است، و اینکه چطور روایت‌های مربوط به باراضافی علیه جوامع به کار گرفته می‌شود.

سوفیا درباره مرگ های که ناشی از سیستم مهاجرتی بریتانیا اتفاق می افتد صحبت کرد، به ویژه درباره شرایط محل های اقامت پناه جویان، نقش شرکت های خصوصی و نبود شفافیت و پاسخ گویی پس از مرگ افراد تمرکز کرد.

ماریا درباره مرگ ها در مرز بریتانیا و فرانسه ، به ویژه نقش امنیتی سازی مرزها و تجربه اش با مرکز امن که به افراد زخمی شده در مرز کاله کمک می کند و از خانواده ها و دوستان افراد جان باخته حمایت می کند صحبت کرد.

همه سخنرانان نقش مقاومت مردمی و فعالیت های محلی را برجسته کردند و به کارزارهای خانوادگی برای عدالت، یادبود های عمومی، تحقیق ها، اعتصاب غذا ها، تحصن ها و دیگر روش های بسیج جمعی اشاره کردند. در ادامه، بحث شد که چطور میتوان شرایط را در کوتاه مدت بهتر کرد و در بلند مدت تغییر بنیادی به وجود آورد؛ چطور ما خودمان هم مرزها را در ذهن مان می سازیم و بر همدیگر اعمال می کنیم و چطور می توانیم در برابر این روند مقاومت کنیم؛ چطور شاهد خشونت باشیم بدون اینکه همان خشونت را بازتولید کنیم؛ و اینکه دیدگاه جهانی و تاریخی چقدر در پیوند دادن مسائل و جوامع اهمیت دارد.

خشونت سازمانی

این کارگاه با حضور نمایندگان از گروه های DPAC ,Inclusion London, liberation,Rapar

در این کارگاه درباره چگونگی مقاومت مردم در برابر خشونت در نهادهای مختلف صحبت شد. فرقی نمی کند کسی مجبور باشد در هتل یا شفاخانه زندگی کند یا در بازداشتگاه های مهاجرتی یا روان درمانی نگهداری شود؛ در همه این شرایط مبارزات شباهت های زیادی دارند. روایت های شخصی تأثیرگذار ارائه شده این کارگاه نشان داد که فارغ از وضعیت شهروندی، شکل های خشونت سازمانی از خانه های خودمان تا مراکز نگهداری افراد دارای معلولیت یا بازداشتگاه ها همه از یک سیستم دولتی سرچشمه می گیرند. این کارگاه موفق شد حس هدف مشترک آینده را بین شرکت کنندگان ایجاد کند.

تبدیل کار به سلاح

این کارگاه با حضور سخنرانانی از DPAC , RAPAR matters Asylums برگزار شد.

در این جلسه درباره این صحبت شد که فقط بعضی کارهای دارای مزد به عنوان کار شناخته می‌شوند. مثلاً مراقبت از مادر خودتان کار حساب نمی‌شود ولی سرمایه‌گذاری بانکی بله! کار کردن و سهم داشتن در جامعه است. اگر کسی شغل رسمی نداشته باشد، گمان می‌شود دور ریختنی است. یعنی برای اینکه فردی شایسته باشد باید کار کند. راه‌های مختلفی وجود دارد که کار را به سلاحی علیه مردم تبدیل می‌کند: برای کارگران مهاجر، کار با وابسته کردن آن‌ها به حمایت‌کننده یا شغل خاص و محروم کردن از بودجه‌های دولتی (مثل شرط عدم دسترسی به بودجه‌های عمومی) به سلاح تبدیل می‌شود. برای پناهجویان، کار به‌عنوان یک سلاح به کار می‌رود چون دسترسی به بازار کار ممنوع است و کمک‌های مالی خیلی اندک است. برای افراد دارای معلولیت، کار به سلاحی تبدیل می‌شود که مردم را مجبور می‌کند بزور سر کار بروند و اگر نتوانند کار کنند، با شرط‌های غیرممکن و کمک‌های بسیار ناچیز تنبیه می‌شوند.

بطور خلاصه: برای غیرشهروندان، کار حقی است که می‌تواند سلب یا مشروط شود. برای شهروندان، کار وظیفه‌ای است که می‌توان آن را اجبار کرد. این موضوع فقط علیه افراد نیست؛ چون برای گروه‌های مختلف به شکل‌های متفاوتی بکار می‌رود، می‌تواند جنبش‌های ما را هم از هم جدا کند. به همین دلیل ما باید با عدالت و برابری برای همه شروع کنیم و منطق شایستگی را رد کنیم. در این کارگاه بررسی شد که چطور کار برای گروه‌های مختلف بطور متفاوتی سلاح می‌شود. شرکت‌کنندگان از سه فرد معلول دو نفرشان پناهجو و یک فعال از DPAC و نماینده کارزار (رفع محدودیت) یاد گرفتند. درباره سیاست‌های رفاهی دولت برای پناهجویان، وضعیت (عدم دسترسی به بودجه‌های عمومی) و اینکه این وضعیت چطور جنسیتی می‌شود بحث شد. درباره تأثیر احتمالی اصلاحات رفاهی جدید دولت و چگونگی سازماندهی و مقابله با آن‌ها گفتگو شد. همچنین درباره کارزار و اهمیت پیوند بین دسترسی به بازار کار و مزایای رفاهی مناسب صحبت شد.

تصور عدالت

گروه فرهنگ مهاجرتی (Migrants in cultures) یک کارگاه خلاقانه برگزار کرد. تصور عدالت فضایی بود برای کسانی که تجربه زندگی معلولیت و یا مهاجرت دارند و برای فعالان در این فضا با هم آشنا شدیم و با کمک هنر و طراحی سعی کردیم احساسات مان را بیان کنیم، ایده‌ها را امتحان کنیم و نیازها و رویاهای مان را درباره عدالت مهاجرتی و معلولیت بیان کنیم. شرکت‌کنندگان طرح‌هایی ساختند: از تصور عدالت به عنوان لایه‌های مختلف حفاظت گرفته تا درخواست عذرخواهی و جبران خسارت.

گام های بعدی

چطور می خواهیم مرزهایی را که ما را از هم جدا می کند و زندگی مان را محدود می کند از بین ببریم؟ باید راه هایی پیدا کنیم تا با هم ارتباط بگیریم، یاد بگیریم و همبستگی بسازیم. این کار را میتوانیم طوری انجام دهیم که هیچکس مجبور نشود نقشی را بپذیرد که خودش انتخاب نکرده باشد. افرادی که در شرایط دشوار زندگی می کنند شاید نتوانند به صورت آشکار فعالیت کنند. باید از همدیگر مشورت بگیریم تا هدف های مشترک بسازیم و پیشرفت های همدیگر را تضعیف نکنیم. باید به ریشه مشکلات مان پردازیم.

چند کار عملی برای از بین بردن موانع مختلف:

باید راه های متنوعی برای دور هم جمع شدن فراهم کنیم که برای همه در دسترس باشد: حضوری، آنلاین یا در تظاهرات های همدیگر.

برنامه ریزی و پاسخ گویی به نیازهای همه زمان و منابع مالی می خواهد.

مترجم ها

- مردم زبان های گفتاری و زبان اشاره مختلفی استفاده می کنند. مترجم های بین المللی زبان اشاره معمولاً خودشان ناشنوا هستند، بنابراین ترجمه دو مرحله ای لازم است. با مترجم های اضافی که بتوانند بین افراد شنوا و مترجم های بین المللی ارتباط برقرار کنند. باید برای این کار بودجه در نظر گرفت همه هم باید آرام و واضح صحبت کنند.
- مترجم ها باید متن های سخنرانان را از قبل داشته باشند. اسناد باید از قبل به زبان های مختلف و نسخه های ساده خوان (Easy read) آماده شود.

محل، حمل و نقل و اقامت مناسب

- برای جلسات حضوری، باید مکان، حمل و نقل و محل اقامت قابل دسترس فراهم و هزینه آن تأمین شود.

جلسات آنلاین

- جلسات آنلاین هم به مترجم نیاز دارند و باید امکانی باشد که همه بتوانند به اینترنت دسترسی داشته باشند.

ما به ترکیبی از روش‌های ارتباطی نیاز داریم.

چند موضوع پیشنهادی برای بحث‌های آنلاین:

- فعالیت‌های بین‌المللی در حوزه معلولیت و مهاجرت یادگیری از تجربیات مردم در کشورهای مختلف.
- چطور میتوانیم کمپین‌های مشترک درباره مسائلی که برایمان مهم است راه‌اندازی کنیم؟
- چطور میتوانیم تظاهرات‌هایی برگزار کنیم که بخشی از حرکت‌های بزرگ‌تر در زمینه معلولیت یا مهاجرت باشد؟

ما از هم یاد می‌گیریم، از هم حمایت می‌کنیم و با هم همبستگی می‌سازیم تا با هر محدودیتی که مانع برآورده شدن نیازهای مان می‌شود، مقابله کنیم. هیچ انسانی ناشایسته نیست. هیچ انسانی بار اضافی نیست. هیچ زندگی‌ای دورریختنی نیست. با هم دنیایی خواهیم ساخت که در آن همه نیازهای مان تأمین می‌شود و همه به خاطر آنچه هستیم ارزشمند هستیم.

لینک‌ها و گروه‌های مرتبط:

Disability-migration.org.uk

dpac.uk.net

برخی گروه‌های مهم:

افراد معلول علیه کاهش بودجه‌ها	Disabled People Against Cuts (DPAC) –
حقوق افراد دارای معلولیت بریتانیا	Disability Rights UK (DRUK) –
عدالت شفابخش لندن	Healing Justice London –
فراگیری لندن	Inclusion London –
انستیتوت روابط نژادی	Institute of Race Relations (IRR) –
سازمان‌دهی مهاجران	Migrants Organize –
جابه‌جایی‌های مهاجرتی بریستول	Migration Mobility's Bristol (MMB) –
شبکه حقوق مهاجران	Migrant Rights Network –
شبکه ملی کاربران تجربه‌زیسته	National Survivor User Network (NSUN) –
گروه فعال حقوق پناهنجویان و پناهندگان	RAPAR –